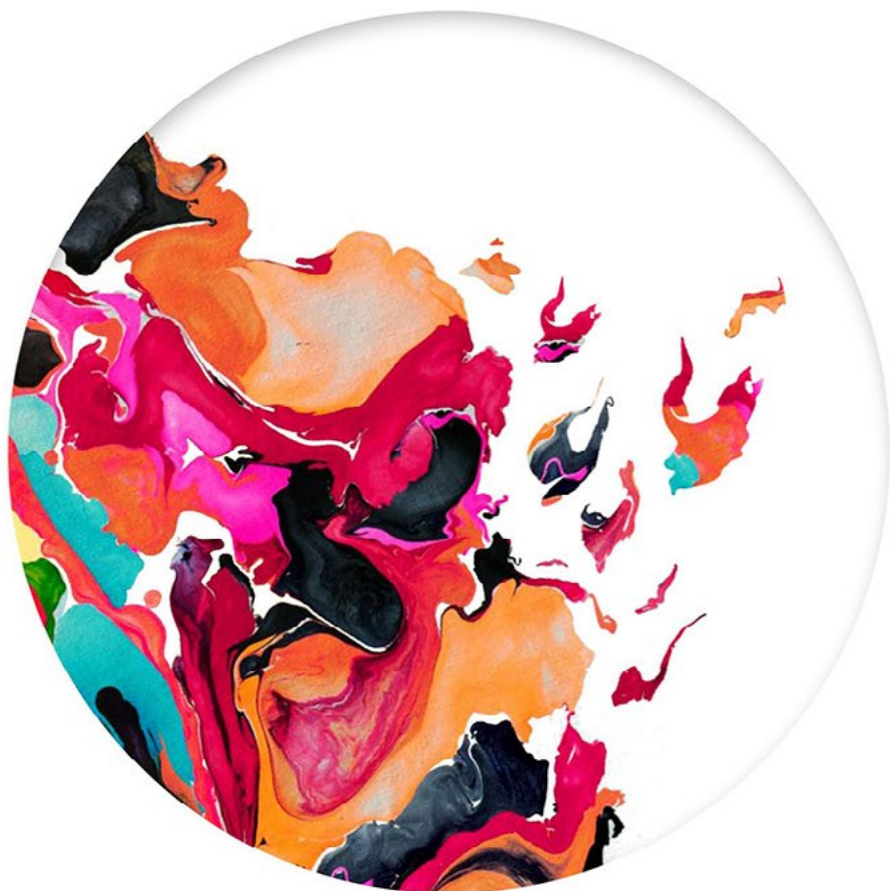

TOMÁŠ KLUS

ANAT ŽIVOT NENÍ

SPOLU

COO
BOO

JÁ, PÍSNIČKÁŘ
— POTŘETÍ

Já, písničkář – Potřetí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Klus
Já, písničkář – Potřetí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

TOMÁŠ KLUS

ANAT ŽIVOT NENÍ

SPOLU

JÁ, PÍSNIČKÁŘ
— POTŘETÍ

ÚVODNÍ SLOVO

Pokud by to bylo pouze jedno slovo, pak bychom skončili u „úvodní“.

Pokud ovšem spojíme SPOLU slov více, může vzniknout text, který SPOLU, například s hudbou, vytvoří píseň. Ta ožije tím, že ji SPOLU sdílíme, hrajeme, zpíváme, posloucháme.

Netřeba uragánu, mnohdy stačí jen Malý vítr, aby tyto písně roznesl mezi nás lidi, a Tichá voda v nás probudí onu pověstnou touhu po svobodě a bezbřehé tvořivosti a Oní-Ti, milý držitel této knihy, knihy zpěvné, budu vyprávět v souboru několika vět.

Staňme se na moment Mořeplavci na této vodě fantazie a nechme se unášet jak Víla, tančící těsně nad mechovým kobercem Potušení, že jsme SPOLUtvůrci mnoha nekonečných Karavan příběhů, opěvujících niterní radost z vlastní podstaty v každém z nás. Tralalala.

A pak, jak by snad možná jednou řekl velký filozof Alfréd Bregenstein, k nám vesmír přijde jako dobrodruh, který nám lidem, jako své Dobrodružce, otevírá bezedné poznávání vzájemných vztahů mezi vztahy, jak v nebi, tak i na zemi.

Určeno Masám, podotýkám!

Nepíšu sice jako Haruki Murakami, říkám si „Achjo“, ale necítím se jako Vool, když vám z vlastní zkušenosti povím, že ani když nastane První doba popovodní, takový ten pocit zmaru, kdy se v životě přitoulá něco na první pohled nepříjemného (já například pamatuji první povodeň z roku 2002, když nás vyškolila a nekontrolovatelně se SPOLU se mnou vylila Berounka v lázních Dobřichovice a nebylo to příjemné), netřeba to vnímat hned negativně.

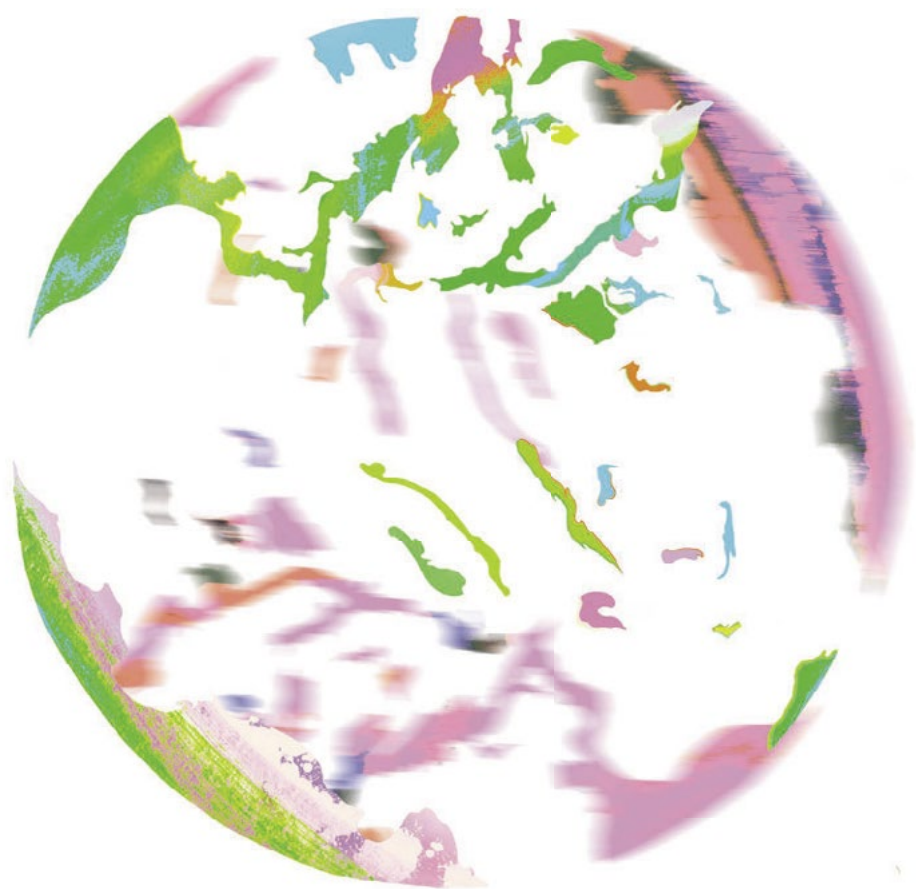

Naopak, Hlasymse k tomu, že ve všem, co působí na první pohled jako špatné, lze najít něco dobrého, léčivého. Lidé vám snad řeknou: „Chováš se jak Podivín...“, leč já říkám: „No a co? SvětloATma jsou ve své podstatě protiklady, ale jedno bez druhého neexistuje.“ Nene, nejste Tuponi, vy, kteří tak chcete smýšlet. Jděte si tou svou pohádkou, svou pravdou, třeba s touto knihou, v písni, stejně jak chodí Muži se ženou a milují se a mají SPOLU rodiny a ty mají přátele a tak stále dokola, protože SPOLU spojuje to, co je tu odedávna a navěky. Láska.

PS: Žijeme na Zemi. Důkaz gravitace je, že když Flusnu, tak to spadne na zem.

Pro TK a všechny.

Jan Seidel 1978

S P O L U

1 — MALÝ VÍTR

2 — TICHÁ VODA

3 — ONÍTI

4 — MOŘEPLAVCI

5 — VÍLA

6 — POTUŠENÍ

7 — KARAVAN

8 — APAK

9 — ALFRÉD

10 — DOBRODRUŽCE

11 — MASÁM

12 — HARUKI

13 — ACHJO

14 — VOOL

15 — PRVNÍ DOBA POPOVODNÍ

16 — HLASYMSE

17 — PODIVÍN

18 — SVĚTLOATMA

19 — TUPONI

20 — MUŽI SE ŽENOU

21 — FLUSNU / BONUS TRACK /

MALÝ VÍTR

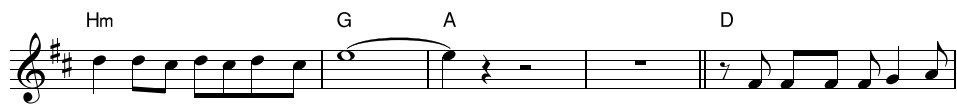
Ma-lý ví - tr, ješ - tě ne dost sta - rý na to, a - by sí - lu, co má, moh srov - ná - vat
Rá - no zved se a vál mēs - tem již - ní bra - nou, od lí - dí se dr - žel stra - nou neb ho

s tá - tou. Pak se nad ná - mēs - tím vznes, fou - kal tak, až pouš - těl
ma - tou.

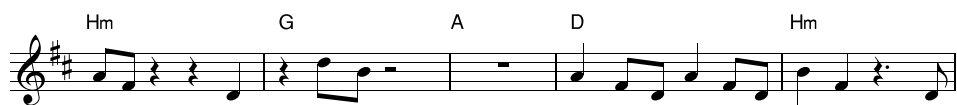
děs, a děs - ně rád by, kdy - by fo - tr to vi - děl. Že se ta - dy pře - stal

bát, že jak cí - tí, že chce vát. A kde - kdo di - vil se

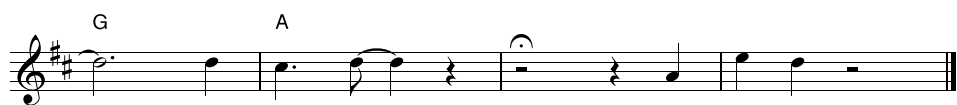
to - mu, že pak od - va - nul do mů - Vždyť tam, kde mlu - ví se

ti - še, byl sly - šet. Vaň, pře - ce duj ješ - tě chví - li, to

my si tě vy - mo - dli - li. A co já - - - -

- when al - ways_ Da - já - na.

#ZPOZAPISNI

První píseň z desky vznikla po tom, co jsme s klukama ve zkušebně poslouchali čerstvě vylišovanou Anat život není. Zůstal jsem tam pak sám a dlouho do noci si hrál pecky, co jsem se učil z tátova zpěvníku, od Dajány přes Loď John B. až po Montgomery a Tam u nebeských bran. U jeho nejoblíbenějšího Frankieho Dlouhána se mi v hlavě ozval tá-tův smích. Překvapilo mě to, protože jeho hlas se mi ztratil jako první. Hned jsem přešel k Spinkej můj maličký, protože tuhle mi zpíval vždycky před spaním, když jsme spolu byli pod stanem. Jeho přítomnost mě dovedla k vnitřnímu dialogu o tom, co vlastně považuju za chlapské, odvážné. Kde nastává ten zlom, že se z kluka stává muž.

Malý vítr, ještě ne dost starý na to, aby sílu, co má, moh srovnávat s tátou... A našel jsem právě ten okamžik, kdy jste ochotni se postavit a navzdory většině říct, že myslíte jinak. Po svém.

Strašně dlouho jsem čekal na to, až mě tátova ruka poplácá po rameni. Byla to vlastně jediná pochvala, kterou jsem si kdy přál, snad právě pro tu nemožnost, kterou druhý břeh způsobuje.

Pak se nad náměstím vznes, foukal tak, až pouštěl děs, a děsně rád by, kdyby fotr to viděl... Ten večer, mezi našima písničkama, který chtě nechtě voní pubertou vysmívaným táborákem, mi táta našeptal melodii Malého větru a já se konečně přestal bát. Přestal jsem čekat na pochvalu, na utvrzení v tom, že co dělám, dělám správně, že žiju dobře.

Ten večer mi došlo, že to mohu posoudit jen já sám, že mou jedinou oporou je svědomí a víra v čistotu mého jednání. Že přes všechnu dospělost nesmím ztrácet ochotu učit se z chyb. Že nesmím rezignovat ani ve chvílích největších pochyb, protože ty jsou největší ztrátou v síle a odhodlání žít dle svých představ a ideálů.

Tak se ve mně zvedl Malý vítr věnovaný tomu Velkému.

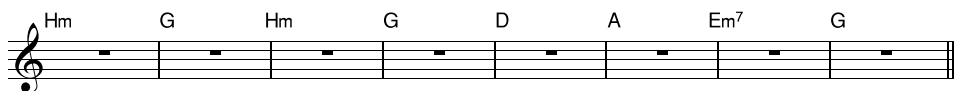

TICHÁ VODA

C C7/E F Fm C G
 F C/E G/D C C
 1. Už zas tro-chu bl - bě je, bl - bá
 C7 F
 do - ba, bl - bý mís - to, bl - bej čas a ni - kde žád - ná na - dě - je, žád - ný
 Fm C G F C/E G/D
 svět - lo a - ni vnitř - ní hlas, vše ml - čí, tak si tu tr - čím a pře - bý - vá - m.
 C C C7
 Mís - to ne - be tvr - dej de - kl, tak jsem ze dna zku - sil sko - čit, tvr - dej
 F Fm C
 o - sud, a - le ne - vy - mě - kl a - ni pro ty mý smut - ný o - čí, tak se jen dí - vá - m
 G F C/E G/D C REF Am
 jak pře - bý - vá - m. Až ti - chá vo - da pro - mlu -
 F C G
 ví a pro - lo - mí hráz ne - teč - nou, za - mí - ří do mo - ří,
 Am F
 až ti - chá vo - da pro - mlu - ví a pro - lo - mí hráz ne - teč -
 C G
 nou, za - mí - ří do mo - ří.

REF

Hm G
Až ti - chá vo - da pro - mlu - ví a pro - lo - mí hráz ne - teč -

D A
nou, za - mí - ří do moř - í,

Hm G
až ti - chá vo - da pro - mlu - ví a pro - lo - mí hráz ne - teč -

D A Hm G
nou, za - mí - ří do mo-ří.

Hm G D A Em7 G

2.

Dobře, není to tak zlé,
mám kámoše a práci si najdu.
I Fénix si užíval let.
Tak nekecám zbytečně a jdu
podél řeky až tam, kde přebývám.

Šťěstí se jednou unaví
a třeba padne zrovna na moji postel,
a to pak budou záplavy.
Samí svatební hosté
a ty tam, kde přebývám.

#ZPOZAPISNI

Tichá voda dostala impuls od režiséra Milana Cieslara, který mi nabídl možnost napsat titulní píseň k seriálu *Na vodě*. Nakonec tam byl Xindlův vál a ono je to možná dobře, páč jsem získal odstup a píseň jsem mohl přepracovat k větší kompatibilitě se svým vlastním příběhem, kdy jsem v sobě po Malém větru objevil tichou, dřímající a netečnou vodu, která brzděna hrázemi přílišné autocenzury a ustrašenosti začala jevit známky odevzdanosti se vnějším proudům, podléhání průměrnosti. Zatoužil jsem po pohybu a jeho nejpřirozenějším prvotním impulzem je láska. Je počátkem samotného lidského života, je počátkem všech našich odhodlání, všech velkých zlomů v našich životech. Pochopil jsem, že mám-li se něčemu odevzdávat, pak jí, a že takové odevzdání musí být bezpodmínečné. Znamená to otevřít se zcela, stát se pravdou, a ne pouhou touhou po ní. To s sebou nese mnohé exploze, ale klid po bouři se rozlévá celou bytostí, neboť poskytuje pohled na svět takový, jaký je. Bez problémů a strachu. Ty byly, jsou a navždy budou jen mým vlastním výtvozem, stejně jako čistota a odvaha. Jde pouze o má rozhodnutí, která dělají můj svět takový, či makový.

Láska probouzí v každém dřímající potenciál jedinečnosti, je protikladem průměrnosti. S ní ožívá naše víra, že nejsme jen šedou stopou přítomnosti, ale plnohodnotným odstínem nekonečného spektra možností bytí. Existence. Projevení se. A tu začíná hráz povolovat a světlo světa může spatřit nový a odhodlaný člověk. Člověk schopný a ochotný stát za sebou a svými rozhodnutími, člověk nemasírovaný neustále se proměňujícími očekáváními okolí, nýbrž takový, který sám je neustálou proměnou, neboť pohyb je nám všem stálým partnerem. Co stojí, nevyvíjí se. Co je bez chvění, není pevné. Být tím, kdo jsme, bez bázně a věrní svým ideálům. Neútočně, leč pevně, jako voda schopná strhnout hráz, avšak též přinášet vláhu, život. Jen svou vlastní přirozeností můžeme začít měnit svět k obrazu svému, tedy dělat jej takový, jaký věříme, že je dobrý. ☺😊

ONÍTI

C Dm

1. Až ne-bu-de nic, co bo-le-lo by, až dla-ně su-ché se dotk-nou vo-dy,

G C

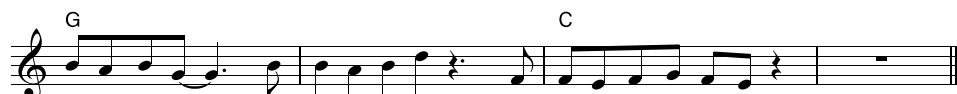
bu-du ti pět mí-nut zpí - vat o ti-chu me-zi slo-vy. V něm

C Dm

na-jdu-li nit, svá-žu tě jí a bu-du pak mít_ a-le-spoň na-dě-ji, že

G C

zů-sta-neš svá_ za - ná na vě-ky a ne-bu-deš mě zlo-bit.

REF F E Am Am/G

Tak by se mi ži-vot po___tvém bo - ku lí - bil,

F E Am Am/G

na-dech-nu se zno-va, pů - jdu si tě snít.

F E Am Am/G

Já mít svo-ji že-nu, do___smr - ti___bych sni___byl,

D E Am

po-kud by jí o - všem ne-pra - skla nit.

2.

Vím, že jsi ta,
že jiná není.
A až budeš syta,
dej mi znamení.
Pak vezmu si tě-
lo i duši,
a budeme si sloužit.
Budeš pak mé
teplo pod peřinou.

A až bude tě víc,
tak mojí vinou,
povineš ji,
anebo jeho,
a já zahrnu vás něhou.

Ref. 2× Tak by se mi život...

